

**107 mm Moździerz pułkowy
obr./wz. 1938**

**107 mm moździerz pułkowy
obr./wz. 1938**

Stanowisko radzieckie, Moskwa – grudzień 1941 roku

Historia konstrukcji

W 1938 roku biuro konstrukcyjne Nr. 4 kierowane przez B. Szawyrina otrzymało polecenie opracowanie moździerza pułkowego dla tworzonych w tym czasie w Armii Czerwonej oddziałów strzelców górskich. W krótkim czasie opracowano jego projekt, który oparto na konstrukcji opracowanego wcześniej 82 mm moździerza batalionowego. Prototyp moździerza był gotowy w lutym 1939 roku i otrzymał wtedy oznaczenie obr./wz. 1938. Po poddaniu badaniu i potwierdzeniu jego sprawności, został wprowadzony do produkcji seryjnej i łącznie w latach 1940 – 1941 wyprodukowano 1574 sztuki tego typu moździerzy.

Moździerze zaczęto wprowadzać do uzbrojenia w 1940 roku. Znalazły się one na wyposażeniu artylerii dywizyjnej radzieckich dywizji strzelców górskich oraz niektórych dywizji kawalerii przystosowanych do walk w górach. W 1944 roku utworzono górskie pułki moździerzy wyposażone w tego typu moździerze.

Opis konstrukcji

Klasyczna konstrukcja z gładkościenną lufą z zamkiem iglicowym, dwójnożną podstawą (z mechanizmami: kierunkowym, podniesieniowym, poziomującym, dźwigarem i osłabiaczem odrzutu) oraz płyty oporowej o kształcie kołowym. Osłabiacz podrzutu mocowany do dźwigara dwójnogu ma postać dwóch cylindrów mieszczących po dwie sprężyny (główną i zderzakową). Do kierowania ogniem stosowano prosty celownik przeziernikowy z poziomnicą. Na czas transportu był umieszczany na lekkiej dwukołowej przyczepce. Mógł też być rozłożony na 3 elementy do transportu jucznego. Obsługa moździerza liczyła 5 żołnierzy.

Z uwagi na przeznaczenie moździerza, można było go rozłożyć na mniejsze elementy i tak rozłożony mógł być przewożony przez konie juczne. Moździerz łącznie z zapasem amunicji przewożony był przez dziewięć koni jucznych.

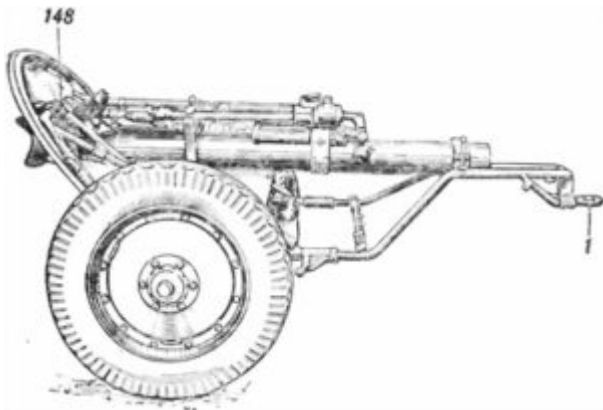

Muzeum im. Orła Białego – Skarżysko-Kamienna

Zastosowana amunicja

Podstawowe dane taktyczno-techniczne

- Kaliber: 106,7 mm
- Masa: na stanowisku 160 kg, w transporcie 340 kg
- Długość lufy: z zamkiem 1570 mm (przewód lufy 1400 mm)
- Kąt ostrzału w elewacji: od +45 stopni do +80 stopni
- Kąt ostrzału w azymucie: 15 stopni przy kącie podniesienia lufy 45 stopni, 6 stopni przy kącie podniesienia lufy 80 stopni
- Szybkostrzelność praktyczna: do 15 strz./min

Bibliografia

1. Andrzej Ciepliński, Ryszard Woźniak: Encyklopedia współczesnej broni palnej (od połowy XIX wieku). Warszawa: Wydawnictwo „WIS”, 1994
2. <https://www.dws-xip.com/encyklopedia/107mm-wz1938/>